

Maranatha Mare

Juli 2014

Jaargang 41 No 6

By die poskantoor as nuusblad geregistreer

Slecht een spinrag

Ze zijn niet echt verdwenen,
ze leven allen voort,
al word vanuit den hoge
geen enk'le stem gehoord.
Slecht een geringe spinrag
schept de onzichtbaarheid
voor ons als stervelingen,
nog niet van't stof bevrijd.

Ze zijn niet echt verdwenen
en hunk'ren naar het woord,
het zonlicht van genade
dat zich door de heem'len boort:
'Kom in, gij die verlost zijt,
Ik heb u vrijgekocht
en u in duisternissen
en angsten opgezocht!'

Ze zijn niet echt verdwenen,
ze zoeken jou en mij,
ontelbaren, verenigd
in een gesloten rij
en als de deuren wijken
van de genadepoort,
wordt in een golf van vreugde
hun dankbaarheid gehoord.

Frits Deubel

(“Licht na het duister – Gedichten bij verlies”)

Frustratie of vrede? Je kunt kiezen

Emoties vond ik altijd heel erg boeiend. Ook als kind wilde ik weten: waarom die emotie? Waar kwam die vandaan? Hoe krijg je die weg?

Over de jaren heb ik veel geleerd. Uit boeken. Uit ervaring. Van anderen.

Ik ben met de emotie van *pijn* aan de slag gegaan en heb zo de houvast op me gebroken.

Woede geeft energie, heb ik gelezen. Woede kan men kanaliseren om de energie die daaruit voortkomt, op andere positieve wijze te benutten.

Zich *zorgen maken* (“worry”) is een poging om zich voor te bereiden op wat komt. Maar het gebeurt nooit zoals men het verwacht had. *Worry* is dus een vrij nutteloze zaak.

Een poos geleden heb ik de film, “Ender’s Game” gezien. Tijdens de opleiding van het jongetje zegt de psychologe: even kijken wat hij doet met frustratie. Ze veroorzaakte obstructies in opleiding waarmee hij bezig was om te kijken hoe hij zou reageren. Hij werd niet gefrustreerd. Hij zegevierde.

Ik besepte: van al die emoties waarmee ik in mijn leven al aan de slag ben gegaan, heb ik *frustratie* nog nooit op de korrel genomen. Ik dacht nooit echt dat er iets aan te doen was. Frustratie was gewoon “deel van het leven”, “het hoort erbij”. Die emotie zal er zijn wanneer dingen in het leven verkeerd gaan.

Over emoties word vaak gezegd: men kan niet kiezen welke emotie over je komt, maar je kunt wel kiezen hoe je erop reageert. Daar ben ik het altijd mee eens geweest. Maar dat dit ook gold voor de “kleine, onbenullige emotie” van frustratie, heb ik gewoon niet aan gedacht.

Wilde ik een keer proberen. Wanneer iets misgaat en het gevoel van frustratie zich aanmeldt, te beseffen: ik heb een keuze.

Soms moest ik lachen – echt waar? Wéér zo’n frustratie-oefening omdat ik besloten heb om daarmee te rade te gaan?

Soms besepte ik: dit had veel erger kunnen zijn. Deze zaak is eigenlijk vrij *klein*. Niet de moeite waard om zoveel frustratie over te voelen.

Soms was de eenvoudige oplossing gewoon om te onderscheiden waar je iets aan kunt doen en waaraan niet. Wat niet kan, kan niet. Daarmee is het uit! Verder zorgen maken heeft geen zin. Frustratie ervaren heeft geen zin. Verbruikt alleen maar veel energie.

Frustratie is de dief van innerlijke vrede.

Wanneer frustratie niet langer overneemt, kan de vrede blijven. Waar er vrede is, is er een groter bewustzijn van dankbaarheid. Zelfs te midden van hele frustrerende situaties, heb ik gemerkt, is er altijd iets om over te lachen. Is er altijd iets om over dankbaar te zijn.

Waar er dankbaarheid, humor en vrede zijn, is het leven best!

Yolanda Dreyer

Gemeentenieuws

De afgelopen maand hebben wij afscheid moeten nemen van drie lidmaten en bekenden:

- Op 1 juni is overleden Teunis (Theo) van den Berg – onze gedachten en gebeden gaan uit naar Carla en Danny Chauvier, Jeanne van Grevenbroek, Hannie de Jong, Robert en Babs van den Berg, Hans en Phyllis van den Berg en kleinkinderen en achterkleinkinderen. Theo was jaren lang actief in onze gemeente in de kerkenraad, hij was de stichter van de Maranatha Hulpfonds en was ook actief bij de Contact club. Toen hij op latere leeftijd niet meer zo veel kon doen zei hij: “ik kan niet meer veel doen, maar ik kan wel bidden voor mijn medemens” en dat deed hij met de leiding van de Contact club. Zijn uitvaartdienst vond plaats op maandag 9 juni Om 12h00 bij Fourways Memorial Park, geleid door dhr. Hans Raadgever.
- Op 2 juni is overleden Petrus Henricus Antonius (Piet) Albers – onze gedachten en gebeden gaan uit naar Miep Albers en zoons Robert, Frank, Eric en Marc met partners en kleinkinderen en achterkleinkinderen. Zijn uitvaartdienst vond plaats op donderdag 12 juni om 11h00 in onze kerk, geleid door Ds. Yolanda Dreyer.
- Op 3 juni is plotseling overleden Hermanus Hendricus (Hennie) Janbroers – onze gedachten en gebeden gaan uit naar Robert en Tracy Janbroers met kinderen en Ingrid Janbroers en ook Martine Letterie. Zijn uitvaartdienst vond plaats op vrijdag 6 juni om 15h00, geleid door Ds. Yolanda Dreyer.

Een bekende in onze gemeente Lukas Pieterse van Parksorg Versorging Sentrum is ook pas overleden. Lukas kwam ongeveer een jaar bij ons in de kerk.

Wij zien uit naar de Dutch Winter Faire op zaterdag 5 juli, en hopen u allen daar te zien, om te helpen en te genieten met alle vrienden en bezoekers.

Op zondag 27 juli is de jaarlijkse Walk the Talk wandeltocht en omdat er zoveel wegen afgezet worden voor de wandelaars, is het onmogelijk om bij de kerk te komen.

Er is geen eredienst op zondag 27 juli.

Phil Hertzberg is benoemd en verkozen als diaken en zal ter gelegenheid bevestigd worden door Yolanda. Bedankt Phil dat je wil dienen in onze gemeente.

Een bedankje van Julia Smit

Zoals elke keer als Jaap en ik naar Zuid Afrika kwamen, werd ik met Pasen weer hartelijk verwelkomd bij mijn bezoek aan de Maranatha kerk en kreeg zelfs de prachtige bloemen. Mijn hartelijke dank daarvoor!

Het is zó prettig om mij nog steeds deel te weten van de Ned. Spreekende Gemeente en ik hoop jullie nog vaak te zien. Hartelijke groeten, **Julia Smit**

Een weekje Taizé – inspiratie uit eenvoud

De week na Pinksteren mocht ik in het klooster van Taizé in Bourgondië in Frankrijk doorbrengen. Mijn partner Jacque is priester in een Anglicaanse parochie in Johannesburg en koos voor haar retraite dit jaar voor dit opmerkelijke bedevaartsoord, waar jaarlijks tienduizenden vooral jongeren uit de hele wereld vanuit verschillende christelijke gezindten naar toe gaan. Ik bracht haar daarheen en ervoer de eenvoud van Taizé waar zovelen inspiratie uit opdoen.

Waarom is dit interessant voor de Maranatha? Wat heeft een Rooms Katholiek klooster in Frankrijk te bieden aan de Nederlandssprekende protestantse gemeente in Johannesburg? Taizé biedt al geruime tijd in de eredienst in de Maranatha liederen en gebeden die ds. Yolanda Dreyer, ds. Carusta van der Merwe en ds. Tanya van Wyk de gemeente graag laten zingen en spreken. Het zijn eenvoudig klinkende melodieën en teksten, die kort zijn maar altijd de kern van een aspect van Christen-zijn lijken te raken. Let u maar eens op in de diensten: als er een lied gezongen wordt dat één- of twee-regelig is, met een melodie die u makkelijk meezingt en waarvan de tekst in een paar woorden samenvat wat uw relatie met God en anderen kan zijn, dan komt dat hoogstwaarschijnlijk uit Taizé.

Hoe is het nou om dat persoonlijk in het klooster van Taizé zelf te ervaren? Ik moet u bekennen dat mij dat goed bevallen is. Als Calvinist heb ik een zekere terughoudendheid waar het om geloofsuitingen gaat als knielen, kaars branden en kruisverering. Maar in Taizé gaat men daar heel natuurlijk mee om. Zoals men met alles heel natuurlijk om lijkt te gaan. Het is een Katholiek klooster, maar iedereen is welkom, elke gezindte of “denominatie”, zelfs bij de dagelijkse Eucharistie-viering is men ruimhartiger in het delen van Brood en Wijn dan de officiële Katholieke leer. Iedereen is ook gelijk en doet gelijkelijk mee aan het dagelijks terugkerende ritme van diensten en werken. Drie diensten per dag met zingen, bidden, lezen en mediteren. En

werken om de duizenden kloostergangers onderdak en een zinvol programma te bieden. Ik zat in de opruimploeg voor het avondeten.

De taal is geen probleem. De liederen zijn in het Latijn, maar vertaald en gezongen in verschillende andere talen. De voertaal is Frans, maar bij aankomst word je gevraagd waar je vandaan komt en wat je moedertaal is en vervolgens wordt zowel in de diensten als in de Bijbelstudies en workshops in de relevante talen van de aanwezigen gesproken en vertaald. Er was een groep uit Hong Kong die bij ons in het Engelse gedeelte zat. Het was Pinkstervakantie in Duitsland en dus was er een grote groep Duitsers aanwezig, waardoor er veel Duits werd gesproken en gezongen. De Duitse kloostergangers kunnen overigens prachtig zingen.

Alles is eenvoudig. De opstelling van de kerk is eenvoudig, waar geen banken zijn en iedereen zit of knielt of ligt. Waar het liturgisch centrum wordt gevormd door brandende kaarsen in open bouwblokken, oranje doeken die bij het kaarslicht vlammen suggereren en een kruisschildering dat er Oosters-orthodox uitziert. Het enige wat verder rechtop staat in die enorme ruimte is de lezenaar, waar in verschillende talen een psalm of Nieuwe Testament-lezing door de broeders uit wordt verzorgd, en het orgel dat afwisselend met een gitaar de zang begeleidt. Je ziet niet wie een voorbede of voorzang doet, tenzij je zelf gevraagd wordt dat te doen omdat er die dag kerkgangers zijn die jouw taal spreken. Veel Duits dit keer dus en ook Chinees voor de groep uit Hong Kong. Een keer een Nederlandse stem.

Het zingen van de liederen is eenvoudig. De kloosterbroeders kennen de melodieën en zingen een fraaie tweede stem en het is makkelijk meezingen met de als gezegd prachtig en krachtig zingende Duitse Pinkstervakantiegangers. De strofen worden veel vaker herhaald dan de twee keer die we in de Maranatha gewoon zijn te zingen. Minstens 8 keer, afhankelijk van de lengte van het gezang. Gevolg is dat de melodie en tekst van een van de gezongen liederen tot de volgende dienst in je hoofd blijven naspelen, waardoor de gezongen tekst extra waarde krijgt. Geen verkeerde bijwerking. En de workshops zijn eenvoudig. Jacques en ik zaten in de "volwassenen 40+" groep. Een Evangelie-tekst rond een thema, een paar vragen die het begrip van de tekst en betekenis ervan in je persoonlijke leven naar boven halen en een gesprek in kleine groepjes aan de hand van die vragen. In mijn groepje zaten een Engelse gepensioneerde Katholieke jongerenwerker, een jonge Zweedse Lutherse jeugdpastor (die ik vermoed jonger was dan 40 maar stiekem met de oudjes meedeed), een Colombiaanse Katholieke politieke vluchteling, een Engelse Anglicaanse priester en een Nederlandse Calvinist uit Zuid Afrika. Drie vrouwen, twee mannen. Nooit eerder ontmoet, maar wel persoonlijke verhalen en ervaringen delen. Net zoals met de anderen in de opruimploeg. Allen geïnspireerd door God, door het klooster, door het

samenzijn, door de eenvoud, door elkaar. Geïnspireerd om verder te helpen wie dat niet zelf kan, om recht te doen.

En dat is misschien ook de waarde die Taizé voor de Maranatha kan blijven hebben: dat geloof niet ingewikkeld hoeft te zijn, niet aan taal is gebonden of aan afkomst of wat je doet voor je geld. Dat we inspiratie kunnen putten uit eenvoudige terugkerende gezangen, teksten en handelingen. En dat de ontmoeting met God mogelijk is in de ontmoeting met ieder ander. Het thema van de dienst van de 2e zondag na Pinksteren met ds. Tanya van Wyk was: wat te doen als we het Kwaad zien. Het antwoord in haar preek lijkt eenvoudig: zien, doen en bidden. Maar dat is o zo moeilijk, tenzij we ons laten inspireren door de Geest van God. Taizé biedt daarvoor oegenschijnlijk eenvoudige handreikingen.

Rob Calmer is lid van de Eredienstcommissie van de Maranatha Kerk

Een briefje uit de hemel

Openbaring 2:1

‘We krijgen geen briefje uit de hemel’, zeggen de mensen. We krijgen geen briefje met de oplossing voor problemen of het antwoord op vragen. Tenminste, niet op die manier.

Op internet circuleert een brief die mensen hebben samengesteld aan de hand van teksten uit de Bijbel. Omdat er alleen woorden van God in staan, staat die brief bekend als een brief van God.

Het begin luidt zo:

‘Een brief voor jou, Mijn kind, ook al ken je Mij misschien niet. Ik ken jou door en door, Psalm 139:1. Ik weet het als je zit of staat, Psalm 139:2. Of je op weg gaat of uitrust, Ik merk het, al je wegen zijn Mij vertrouwd, Psalm 139:3. Zelfs de haren op je hoofd zijn geteld, Matteüs 10:29-31. Want je werd als mijn evenbeeld gemaakt, Genesis 1:27. Zonder Mij kun je niets doen, Johannes 15:5. ...’

Deze brief staat vol bemoedigingen.

Dat was wel even anders, toen de gemeenten in Klein-Azië in de tijd van Johannes echte brieven uit de hemel kregen. De apostel Johannes had ze geschreven. Ze waren vanuit de hemel gedictieerd door Jezus. In elke brief stonden geweldige bemoedigingen, maar ook vermaningen. Jezus gaf aan wat Hij goed vond in deze gemeenten, maar ook wat niet goed was.

Een briefje uit de hemel. Bedoelen we zo’n briefje? Zou u hem willen krijgen? Het zou wel heel spannend zijn. Nog spannender dan de uitslag van een CT-scan. Wie zoiets heeft meegemaakt, weet hoe spannend dat is. Wat zal de uitslag zijn? En is er nog iets aan te doen?

Een briefje uit de hemel.

Dat briefje zal niet door de postbode worden bezorgd. Zulke briefjes staan in de Bijbel. Die bestond in de tijd van de zeven gemeenten (nog) niet. De Bijbel is een eerlijke brief. Met bemoedigingen, maar ook met vermaningen.

Je kunt een brief met zo’n uitslag alleen aan, als je weet dat er ‘iets’ aan te doen is. En dat was in de brieven aan de gemeenten van Klein-Azië absoluut het geval. Jezus schreef brieven. Eerlijke brieven. Maar hij gaf ook aan wat de uitweg, de oplossing was.

Zo is God. Hij zal nooit zeggen: ‘Sorry, er is niets meer aan te doen.’

Ds Arie van der Veer

<http://www.eo.nl/geloven/programma/nederlandzingt/weblog/een-briefje-uit-de-hemel/>

Teunis van den Berg

27 Maart 1920 - 1 Juni 2014

De volgende eulogie is geschreven door Robert van den Berg in Florida, Amerika en voorgelezen door Bastiaan Smit op de uitvaartdienst van Theo:

Dad

Well here we are today. No one could have thought it would have come so soon for us. We thought he was just going to be fine as usual and then we were surprised by his sudden passing. He was a rather stubborn man and right up to end he still kept up his antics. But what we did not have to do was what he always told us, and that was that we would have to hit him over the head with a plank to get rid of him. At least we were spared from that scary scenario.

Being the youngest in the family, gives me a rather limited view of my Fathers early years. Suffice to mention that he was an extremely hard working man who sacrificed to provide for all us to the best of his ability. I still remember him working late into the night listening to springbok radio.

He was a visionary and was always keen to share his thoughts with you on how you should proceed with your next steps in life. He usually made it very well known when you did not follow his advice, but would let you still get on with your own decision non the less, while constantly reminding you that his way was better after all. What's worse was, that usually he was right. But we all inherited some of his genes after all, some more than others. Let's leave that one there for now.

He was a man of great order. Must have something to do with his upbringing for his father's military career. He planned and developed systems that made him rise to the top of league in his work place where he was well respected. He served diligently as an elder in the church for many years and loved to serve and help people.

Dad was not much of a sportsman either. I remember his very effective and accurate throw of a stone that was supposed to land at the end of the yard but instead it found its way firmly planted on the carpet in the lounge after passing throughout the biggest living room window we had in Linden. But he did love watching sports on TV in the past. He could always tell me the scores of the previous world cup matches we were going to watch on delayed TV that afternoon in the USA. The more I told him I did not want to hear the final scores, the more he told me about the match. I guess he was starting to lose more of his hearing than we would care to admit.

Dad loved traveling and looked forward to being on the beach or visiting the USA with the same enthusiasm. He loved repairing and fixing things. He had all the tools to do it all and kept everything we would normally throw away because you never know when you may need it he always said. What amazed me more from all of this was that if you asked him for something he would go into the garage and come out with the requested item in double quick time with a triumphant smile on his face.

Dad had a great sense of humour and loved to call you out when you least expected it. He loved reading and always had a book next to him on the coffee table. You couldn't do him a bigger favour than take him to a restaurant for a good meal. It's hard to say what he liked more. He loved breakfast, he loved going for lunch and come to think of it he loved going for dinner too. Even right up to the end he would clean his plate with relish that left us all gaping. Where did he put it we used to say?

His memory was his greatest asset in the end. He knew whose birthday was next and even kept up with many of the 15 grandchildren's dates. The great grandchildren I think he had more problems with but he tried to stay involved and alert as best he could.

I'm pleased for him that his life struggle with his failed eyesight and hearing loss has finally come to an end, even though he was always upbeat when I called him on my Sunday morning ritual. He left us a strong legacy and sound life principles that we even taught our children. He will be sorely missed. We know he loved us dearly and cared about what was going on in our lives.

For those of you who supported him over the years I wish to give you my sincere thanks. A special mention is required here I think. To Shané and your family who so tirelessly served both mom and dad every weekend in my absence, our most heartfelt gratitude does not come close to emphasize the sacrifices you have made over the years. We know you have stored up for yourself treasures in heaven as the Lord himself

promised. Enjoy the reward, you deserve it. To Carla, Jeanne and Hannie, you all did more than we were able to do with all the food preparation, cleaning and doctor visits that were always needed. Thank you.

Finally dad, it is with regret that we say good bye for now, but we know we will be reunited in heaven as we know you too gave your life to the Lord and made Him your Lord and Saviour. Therefore we can safely say so long until we meet again.

Love Robbie, Babs, Candice, Jamie, Desiree and Joshua

Herinneringen geschreven door de kleinkinderen van Theo

Dear Opa. Thank you for getting involved in my life, for coming to my flat to see the work that I did on it and for the advice you gave. You will be missed. **Quincy**

Dear Opa. I remember coming to your house when we were children and you always told us to go look for sweets in the passage cupboard. You were always so caring. We are glad that you are in a better place. Rest in peace. **Heidi**

We will always remember Opa for the giving and caring person he was. He always gave his time to get to know his great grandchildren Gayleigh and Ethan, as they developed their little personalities which always brought a smile to his face and often a laugh. We love him dearly and will miss him. **Darren**

So heaven has received another angel. The night sky another star. Your life has become a loving memory. Love **Jacqui, Ricky, Kyle, Troy and Michaela**

A kind and gentle man, always going out of his way to please, for me he kept a special beer mug which was always ready with an ice cold beer. I miss you. **Ursula**

A wonderful loving caring Opa, a wise man who would listen patiently, and then offer guidance and advice. He always had a wonderful sense of humour and lead by example. I will treasure and always remember our special times together. **Shané**

Opa, you were always and always will be an inspiration to me because of the strength and determination you had to survive and overcome obstacles that others in the same situations couldn't dream of overcoming. I will always think of you as that strong, determined and incredible man that I will respect and love forever. Give Oma a big hug and a kiss from me. **Desiree**

Opa, I wish I could have had a chance to get to know you so much better than I did, but from what I know, you were the most amazing, strong man of God. I wish you had a change to meet your great grandson, the only boy left to carry on the family name and I hope if he is like anyone in this family, it would be you. Going to miss you so much. Love **Hanli**

Dankie Opa vir als wat U my geleer het. Dit was lewenslesse wat ek altyd sal onthou en ek gebruik dit elke dag. Opa wou so graag 104 jaar oud word maar is geleen aan ons vir 94! Ons het sulke mooi juwele saam gemaak en saam beplan aan advertensie uitleggings. Altyd as Opa kom kuier het, het ek die laaste aand op jou bed gesit en huil

want afskeid neem is nie my sterk punt nie, net soos nou. Ek gaan Opa baie mis. Liefde

Mandy x

Hoe neem mens afskeid van iemand wat vir jou so baie beteken? Opa, ons gaan U so baie mis maar berus in die wete dat Opa en Oma nou weer saam is in die hemel. Dankie vir U voorbeeld was ons kon nastreef. Ons sê nie totsiens nie – net tot weersiens!

Liefde **Elaine**

Knowing you all these years have been a true blessing and a joy. You were always such an example of Godly love! I wish you could have met Jamie and Joshua but I know we will meet again in heaven! You will be greatly missed. Love you, **Candice**

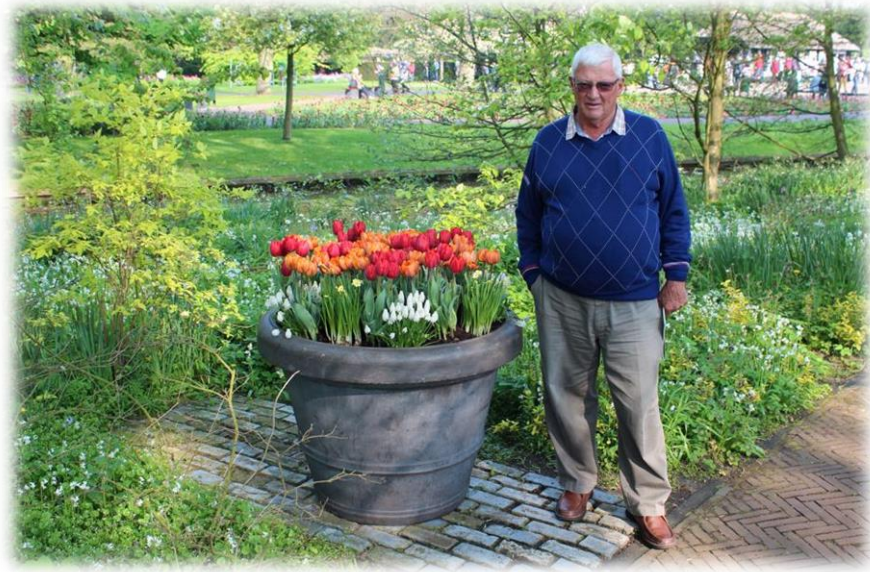
It's been a long time since I have had a chance to see you or talk to you but loved seeing the pictures that mom would always send us on her trips. I always remember how strong you were when you had your aneurysm. You fought back and learned to walk again because you knew it was what you had to do to come visit us in the US and see me at college. I am sad that I never got to introduce you to my son Colin, but I know what one day I get to introduce him to you in heaven. Please give Oma a hug and a kiss from us. Please watch over us and help us follow the right path. We love you and will miss you always. **Samantha**

We are thinking about Opa. I have to say my favourite memory of him is when we were in Holland. I was about 12 years old and I wanted to go on the roller-coaster again, and nobody wanted to go again, so out of the blue, totally unexpected – he said he'd go with me. He even held his hands in the air when we went upside down, because I asked him to. He was always very quiet and reserved so Opa volunteering to go on the roller-coaster was so uncharacteristic, it made me feel so special! He will be missed but I can't wait to see him again in Glory! **Natasha**

Today we say goodbye to a great man. He taught us how family should be, and no matter what life throws at you, family comes first. Even though he was a man of few words, when he did speak, you knew it was from the heart. It always made me giggle when everytime I came to visit, the first thing he would say "where is Kevin?" I think the visual I always have of him is a picture of our trip to Holland with him on a little sail boat. His strength and love is something he has shown us even when we did not see him often. Till we see each other again one day, you will always be in our hearts.

Vanessa

Opa, I wish we did not live so far apart and I got to spend more time with you, but I knew you were always a phone call always count on you! I'm going to miss you so much! I love you **Phyllis**

Hermanus Hendricus Janbroers

26 Augustus 1938 – 3 Juni 2014

*Mijn lieve Pappa, wat heb je nu gedaan
zo maar, plotseling ben je heen gegaan
mijn ziel is leeg, mijn hart is zeer
ik mis gelijk mijn dikke beer.*

*Waar blijf jij nu mijn vriend, mijn vader,
mijn mentor, held, mijn volmacht rader.*

*Ik dank de engelen voor al de dagen,
die jij mij hebt op gedragen.*

*Bedankt voor al de lachen en wijnen samen
Goodnight, farewell en tot ziens, Amen.*

*Met al mijn dank en liefde
Jou dochter, Ingrid*

Eulogie aan Hennie van Robert en Ingrid

On behalf of my sister Ingrid, myself and my family, I would like to thank you all for attending the celebration of my Father Hennie's life. My Father would rather we celebrate his life time than mourn his passing.

I'll start by saying that every day of his life for as long as I can remember, my Father read the Citizen newspaper front to back without missing a column. He also looked at the Star everyday but not as thoroughly. However he always, without fail, started at the Classifieds section and would scroll through the obituaries and would then proudly

announce that he was not listed and therefore must still be alive. Sadly today I did read it. And very sadly today he was mentioned and that is why we are here.

Hennie, Hermanus Hendricus, was born in 1938 in the Spaarndammerbuurt in Amsterdam, known as the Moord and Brand Buurt, in Holland. In 1961 he immigrated to South Africa and always bragged about the fact that he was the first immigrant in the Republic of South Africa, and that he was welcomed by the then Minister Blaar Coetzee. He joined his cousin Coba in Johannesburg and spent his first days as a butcher. But really he was a bricklayer by birth as his father was one of nine bricklayers in his family. And so my Father ditched the butchery gig and started bricklaying as soon as he could.

In 1965 my parents got married and together they were the best parents any kid could ever wish for, and we were two spoilt brats. My Father formed the company Europa Construction to continue his beloved trade and in fact this very altar I'm standing on was built by my Father. The hall we will be going to later was also built by him.

Daily people pass on and we don't always know what they did for a living, but for me it was special to go around town with my Dad both locally and in Amsterdam and he would humbly point out buildings and homes which he had built or renovated. And I know that many of you here live in a house either built or had alterations done by him. As we say farewell to Hennie we are left with a legacy of brilliant workmanship. In fact at the start of his building apprenticeship he was started on full pay, as long as he produced the same quality of work as that of his Father and Uncles.

Mijn Vader zo als ik al eerder vertelde was geboren in Amsterdam in de Spaarndammerbuurt in het Zaanhof, ook bekend als de moord en brand buurt. Al woonde hij hier in Zuid Afrika sinds 1961 was hij altijd in zijn hart een Amsterdammer, en classificeerde hij zich zelf alleen als een Amsterdammer.

Een maand geleden waren wij op bezoek in Amsterdam en bij ons eerste wijn stop in een Café ging mijn Vader in het Afrikaans praten met het ober. Ik herinnerde hem dat wij in Nederland waren en toen was de Amsterdamse accent terug. Maar niet net het accent, maar ook dat Amsterdamse humor en sarcasme en hij was gelijk weer thuis en konden de menses niet geloven dat hij al 54 jaar in het buitenland woonde.

Hennie, the man with the Dutch accent, was loved by all. He had a heart of gold and would always help where he could and over the years has always been involved in some form of charity. And through his help and contributions, thousands of Rands were raised for charities such as Stichting Oranjehof, various Rotary Clubs, school bodies, soup kitchens, Avalon Home where he was Chairman for 15 years, to name but a few. But his favourite was the Salvation Army and to such an extent that my sister and I can never walk past a Salvation Army collection without contributing something. My sister was in London once when she passed a Salvation Army collection and had no

cash with her. So she went to the nearest ATM, drew money and went back to make her donation.

My Dad's greatest strength and possibly weakness was that he always supported the underdog, not only on the sports field but also in his day-to-day living. Many people have him to thank for where they are today.

Over the last few days it has been great sharing stories with friends and family reminiscing over all the fun Hennie times shared with so many. The big family gatherings, the weekends at Loch Vaal where he patiently taught hundreds of people to water-ski – which he could just not get right with his own son – which is probably my fault as an otherwise kid, rather than his. The many hours and days spent at the Wanderers and Newlands watching his beloved cricket, remembering how he sneaked in bottles of Stroh rum that he and Oom Carel enjoyed, and never will we forget the one time they had a miscommunication and both brought the rum and neither brought the coke. That day the old toppies taught the tukkies students a lesson or two.

Many reminded me how cool he was when we were at school. He would stop at school to collect me in the afternoon with his bakkie and everybody could jump on till the bakkie was full and he would take everybody home. The invitation of the year was always to my birthday as it was always at the Vaal and involved boating, sailing and water skiing.

About 20 years ago my Pappa found a new passion and that was old man's marbles. It started out with him playing once a week, then twice and evolved into him playing almost every day. Monday at that club, Tuesday with those old boys, Wednesday's was League and so on it went. He was known everywhere because the bowling balls travelled with him wherever he went including Stellenbosch, Gordons Bay, Port Alfred and even Newport Beach in California. He twice achieved the Perfect Eight.

But if you thought he was passionate about bowling that was nothing compared to the passion he had for his grandchildren. He lived for his four grand kids, and the special times he had with them. On our recent trip to Amsterdam he would brag and boast about his grandchildren to anyone who would listen. Half of Amsterdam heard what a good report Jarryd had, and that Travis attends one of the most prestigious schools in Africa. I must be honest that I worried often about the team of Opa and Travis and the no good they got up to together. Like chaining a shop closed that gave him bad service Travis tells us last night!!

Growing up we were fortunate to have many very special holidays travelling through this country and in Europe. But last August my sister had the brain wave that we should go on holiday with my Dad to his beloved Amsterdam. Many asked why we were going on this trip and for us it was an opportunity to take him home and for him to show us his home. The holiday was well documented and almost world famous. We posted a

photo or two on facebook of him and Ingrid enjoying a glass of wine or two. But behind the scenes we dissected Amsterdam. He proudly took us to the house where he was born, where he grew up, and where he went to school. Whilst shopping in an old part of town one day he pointed out that the mall was in fact where he learnt to swim. In one of my dyslexic moments we got on tram 14 instead of 9, but even that brought more memories for him as the wrong tram took us past where his Mother and Grandmother were born.

The most amazing moments however were when he pointed out canal homes and buildings that he had built or worked on. There were so many, but the most special was when we were standing in the queue at the Rijks Museum when he showed us the arch which he and his friend Andre had repaired brick by brick. He added a colourful explanation of how cold it had been at the time.

The holiday was the most special time ever for us as a family and somehow it makes this tragic loss easier. We will cherish those gezelligen wine moments forever.

My Pappa was known to have a moan every now and again so I bet that if he were standing here today his moan would be something along the lines of “My it’s cold today – why do we always get the Cape’s crap here in the Transvaal!”

Hennie was Hennie and he lived his life to the fullest enjoying every moment of it. He was 75 but in reality he had lived the life of a man of a hundred.

In closing, I would like to thank everybody for their kind messages, phone calls, help and support this week. Also the beautiful flowers and the catering both earlier this week and what we will be enjoying after the service.

Finally on behalf of my family, I would also like to thank Martina for being the comfort and support that she was to our Father over the last 7 years. We are extremely grateful.

And now, in honour of our Father, please join us upstairs in the hall for a glass of wine to toast our magnificent Father.

Robert Janbroers

Een korte opsomming van de leven van Petrus Henricus Antonius Albers 28 december 1929 (Nijmegen) – 2 Juni 2014 (Johannesburg)

- Getrouwd met mijn moeder te Nijmegen op 31 Augustus 1954, ze waren bijna 60 Jaar getrouwd.
- Kinderen: Robert 14-12-1961, Frank 25-06-1964, Eric 12-03-1970, Marc 12-01-1971.
- Studie: 1948 Elektriciteit en Bezigheid Diploma, 1956 Elektriciens Constructeurs Diploma, 1958 Loodgieters Diploma, 1973 Testimonium tijdens Organisatie en Bestuurskursus.
- Beroep: Elektrische en Belichting Ingenieur
- Carrière: 1948 – 1954 Elektrische Ingenieur en Maatschappij bestuurder bij A.J.G Albers, 1954 – 1956 Algemene bestuurder, 1956 – 1970 Besturende directeur van Albers Electro, Nijmegen, 1970 – 1971 Elektrische Ingenieur bij Crooijmans, Utrecht, 1971 – 1972 Senior Elektrische Ingenieur en Tender bestuurder bij Rietschoten en Houwens, 1971 – 1973 Assistent Technische en Commerciële Senior Officier van Aarding en Licht Bescherming bij Van Der Heyde, 1973 emigreren naar Zuid-Afrika, 1973 – 1975 Bestuurder Belichting Laboratorium Philips Zuid-Afrika, 1975 – 1978 Elektrische Project bestuurder Transvaal afdeling bij Fraser & Chalmers, 1978 – 1981 bij Industrial Electrical als Tak bestuurder in Durban, 1981 – 1984 bij Hill, Kaplan Scott Consulting Engineers, 1984 – 1987 bij Brown-Boveri Zuid-Afrika, 1988 – 1989 Murray and Robberts, 1989 – 2005 M.F. Kent Ass Bestuurder in Botswana, Lesotho en Elektrische Toets Ingenieur bij Mossgas Projekt
- Pensioen: 2005/6 na de voltooiing van Mossgas werd hij afbetaalt en begon hij een zeer succesvolle baan als Nationale Toergids bij verscheiden toer maatschappijen totdat hij het te moeilijk vond om het vol te houden, hij was toen al ver in de 70's.
- Hobbies: Fotografie, Natuurleven, Vogels kijken en Vliegtuig kijken
- Sport: voetballen, tennis, lid van Delville Rolbal Klub
- Sociaal: lid van Fotografie Associatie van Zuid-Afrika, lid van de Germistonse Camera Club, lid van de Wild Life Association of South Africa

Dienstrooster juli 2014

	6 juli	13 juli Koffiedrinken	20 juli
1	E de Jong	F vd Kuil	C Reinten
2	T van Wyk	T van Wyk	F vd Kuil
3	R Appel	M Letterie	R Boer
4	J de Jong	N Knoester	A Knoester
5	W Kruger	W Strydom	C Strydom
Begroeting	V Vernede	J le Roux	P Reinten
Bloemen	R Spoon	D Kruger	C Reinten
Koffie		J de Jong D Kruger	

Agenda juli 2014

Dinsdag 1 juli	9h00 – 13h00	Kerkkantoor
Zaterdag 5 juli	9h00 – 20h00	DUTCH WINTER FAIRE
Zondag 6 juli	10h00 11h00	Eredienst Ds. Yolanda Dreyer Eredienst commissie vergadering
Maandag 7 juli	10h00	Bijbelstudie – Ouderen in Noorden Details Vic Vernede 073 700 9610
Dinsdag 8 juli	9h00-13h00	Kerkkantoor
Donderdag 10 juli	17h30	FINCOM
Zondag 13 juli	10h00 11h00	Eredienst Ds. Yolanda Dreyer Koffiedrinken
Dinsdag 15 juli	9h00-13h00	Kerkkantoor
Donderdag 17 juli	10h00 19h30	KOFFIECLUB Bijbelstudie Noord – Rieneke 0117043602
Zondag 20 juli	10h00 11h00	Eredienst Ds. Yolanda Dreyer Diaconie vergadering
Dinsdag 22 juli	9h00–13h00	Kerkkantoor
Zondag 27 juli	Geen Eredienst – Walk the Talk 2014	
Dinsdag 29 juli	9h00–13h00	Kerkkantoor

Verjaardagen juli 2014

donderdag 3	Marcel Smal	073 084 9500
zaterdag 5	Carusta van der Merwe	082 554 7715
dinsdag 8	Minnekus Knoester	
woensdag 9	Ina Bosch	076 501 0247
donderdag 10	Nick Knoester	083 411 2994
donderdag 10	Arie Spoon	012 807 1157
maandag 14	Richard Koning	011 973 1091
dinsdag 15	Denise Smit	072 407 0905
vrijdag 18	Anja Smit	083 650 0024
zondag 20	Loes Dibb	074 116 4459
maandag 21	Marco van Wieringen	082 940 9696
donderdag 24	Rob Lines	011 880 9551
vrijdag 25	Marjan van Zee	072 133 4836
zaterdag 26	Jolanda Grobler	076 176 0791
zaterdag 26	Henk Smal	082 923 7647

MARANATHA KERK

Webadres	http://www.nlgemeente.co.za
Facebook	http://tinyurl.com/FBMaranatha
Straatadres	Sherborneweg 3, PARKTOWN
Postadres	Nederlandsprekende Gemeente Postbus 84552 GREENSIDE 2034
Predikante	Ds Yolanda Dreyer 012 348 9850 / 082 893 2104 yolanda.dreyer@up.ac.za Ds Carusta van der Merwe 082 554 7715 carusta@gmail.com
Kerkkantoor Dinsdag ochtend 9h00 – 13h00	Arma Blaauwhof 011 726 1409 nlgemeente@mweb.co.za
Bank Details	Beneficiary: Ned. Hervormde Kerk Nedbank Current Account 1979 316872 Branch: Nedbank Fox Street Branch Code 190805
Scriba Redactrice Mare	Ellen van der Kuil 011 478 1082 / 083 626 3272 vdkuil@iafrica.com
Scriba Registratie	Hanja Kettner 012 654 7692 / 082 546 8471 hanja.kettners@vodamail.co.za
Kassier	Marco van Wieringen 011 442 9696 marcovw@mweb.co.za
Koster	Aad van der Kuil 011 792 1145
Organist	Richard Steinmann 011 234 5857 steinmann@absamail.co.za